kážou se obci, které byl přikázán jich otec neb matka. Děti svéprávné, děti nemající způsobilosti právní, které nežijí s otcem, po případě s matkou ve společenství, a sirotci nemající ani otce ani matky, přikážou se dle § 19. jmen. z., ač nenabyly-li ovšem již jinde práva domovskeho (§ 21. jmen. z.). Dle osnovy zákona, kterou vláda v říjnu r. 1894 říšské radě předložila, nabývá každý státní občan rakouský, který v dotyčných obcích po 5 roků se zdržoval a po tu dobu daň přímou platil, ať z nemovitosti, živnosti neb z příjmů, aneb kdo vůbec po 10 roků dobrovolně a stále v dotyčných obcích se zdržuje, práva, aby byl přijat ve svazek domovský dotýčné obce. Cizozemci a osoby, jež nemohou státní občanství prokázati, mohou za těchže podmínek býti přijati ve svazek domovský, ač dosáhnou-li dříve státního občanství.

Bezpečnost zdraví viz Skutky trestné proti bezpečnosti zdraví.

Bezpečnost života viz Skutky trestné proti bezpečnosti života.

Beztrestnost viz Důvody beztrestnosti.

Bezvěrci.

I. Pojem. B. jsou osoby, jež nejsou příslušníky ani církve ani společnosti náboženské zákonem uznané. Bezvěrci, které nelze stotožňovati s ateisty, přisahají rovněž (»k Bohu všemohoucímu«) dle téže znělky přísežní, jako ostatní osoby věřící s tím pouze rozdílem, že se vynechají obřadnosti pro jednotlivá vyznání předepsané, na př. kříž a svíčky, thora atd. Tyto obřadnosti se nepřipouštějí, i když strana prohlásila, že je vykoná. (Roz. nejv. s. dv. ze dne 1. května 1872, č. 4310. Kn. jud. č. 73.

II. Právní poměry bezvěrců upravuje zák. ze dne 9. dubna 1870 č. 51. ř. z. způsobem následujícím:

1. Manželství uzavírají bezvěrci před úřadem politickým (před okresním hejtmanstvím, ve městech s vlastním statutem obecním před magistrátem) (§ 1. jmen. z.), kterýž předsebéře též ohlášky a v případě rozvodu pokouší se o smír. Příslušnost úřadu politického řídí se bydlištěm snoubenců neb manželů. Stejným způsobem mohou uzavříti manželství před úřadem politickým osoby, jež se zdráhá správce duchovní ohlásiti neb oddati. (Viz čl. Manželství občanské, § 1., a čl. II. zák. ze dne 25. května 1868 č. 47. ř. z.) — Pokud se týče překážek manželství platí pro bezvěrce pouze ty, jež stanoví o. o. z. Protož nemohou bezvěrci uzavříti sňatek s osobami vyznání křesťanského, ježto dle § 64. o. o. z. nemohou křesťané s nekřesťany ve smlouvy manželské vcházeti. (Roz. nejv. s. ze dne 22. listopadu 1892 č. 18.594., časopis »Juristische Blätter« 1893 č. 12.) Chce-li tedy křesťan sňatek uzavříti s nekřesťanem, jest nucen buď přestoupiti ku nějaké společnosti náboženské nekřesťanské, neb se prohlásiti bezvěrcem. Při rozloučení manželství jsou bezvěrci na roveň postaveni nekatolickým křesťanským souvěrcům (§ 2. cit. z. §§ 115., 116. o. o. z.), což platí nejen když obě strany jsou bezvěrci, nýbrž i tehdá, je-li bezvěrec oddán s osobou příslušící církvi nebo některé společnosti náboženské státem uznané. (Roz. nejv. s. ze dne 30. září 1879, časopis »Gerichts-Zeitung« 1879 č. 88., a ze dne 13. dubna 1880 č. 7589. a 7934. sb. »Gl. U.«

2. Děti bezvěrců. Zákon ze dne 25. května 1869 č. 49. ř. z. stanoví, že ten z rodičů, jemuž přísluší právo dítko vychovávati, určuje též